

ikke mere værd til Fodring end Rugen, om man havde Lov til at beholde og bruge den. Spørgsmaalet er derfor, og det er egentlig Kærnen: Vil man have, at Landbrugets Produktion skal komme i Gang, eller vil man ikke have det? Det ærede Medlem fra Lejre udtalte, at nu havde Landboforeningens Repræsentanter — det store Landbrug — det er jo altid det store Landbrug, det ærede Medlem taler om, jeg har paavist, at i denne Forbindelse er det ganske meningsløst i den Forstand at tale om det store og det lille Landbrug; som jeg har bemærket, har de $\frac{9}{10}$ af Landboerne samme Interesse i denne Sag, de er ikke interesserede i de høje Kornpriser — ganske raat og utilsløret, tror jeg, det ærede Medlem sagde, krævet høje Kornpriser. Jeg forstaar ikke, hvor det er, vi har gjort det. Hvis det ærede Medlem vil se i Bemærkningerne til vort Lovforslag, undertegnet af Døcker, Madsen-Mygdal og mig, vil han finde, at der i 2det Stykke staar: „Af Foderkorn udgjorde Overskudsindførselen i 1913 ca. 475 000 t og af Oliekager ca. 600 000 t udover de her i Landet fremstillede Soyakager, Kokuskager m. m. Dette viser, at den danske Landbrugsproduktion som Helhed ikke er interesseret i høje Kornpriser, fordi Korn og Foderstoffer indgaar som Raamateriale i den Produktion af dyriske Levnedsmidler, som er det danske Landbrugs Specialitet, og hvis snarlige Genoptagelse i nogenlunde normalt Omfang er en Livsbetingelse for Landbruget, fordi Landets naturlige Forhold og den stærke Udstykning af Landejendommene efter de foreliggende Erfaringer kun muliggør Konkurrence med Udlandet indenfor denne Produktions Rammer. En kunstig Fiksering af Priserne paa en Del af det hjemmeavlede Korn vil imidlertid ikke være i Stand til at nedbringe Priserne paa Korn og Foderstoffer, fordi disse Priser er afhængige af Forhold, som findes udenfor Landets Grænser. En meget væsentlig Aarsag til de meget høje Priser paa Korn og Foderstoffer, der desværre maa forventes at være gældende i hvert Fald ved Begyndelsen af næste Høstaar (sandsynligvis 35—40 Øre for Majs og 50—55 Øre for højprocentige Oliekager), maa søges i de høje Fragtomkostninger, der paatvinges os af en al-

mindelig Verdenssituation, som hverken den hjemlige Skibsfart eller Landbruget eller nogen anden Faktor her i Landet har Midler til at ændre. De høje Skibsfragter vil i og for sig virke som en meget stærk Hindring for Landbrugsproduktionens Genoptagelse i normalt Omfang, og de vil derfor paa samme Tid, som de giver Skibsfarten forøget Indtægt, forarsage en meget betydelig Indskrænkning af Landbrugets Indtægter. Men knyttet hertil en Kornordning som den foreslaaede, der kræver Aflevering af Brødkornet til en væsentlig lavere Pris, end indført Foderkorn kan købes til, vil Landbruget blive ramt dobbelt.“ Lige stik imod hvad det ærede Medlem udtalte, er her netop understreget, at Landbruget er interesseret i lave Kornpriser. Det ærede Medlem henviste til, at det var Skibsfarten og Landbruget, som skulde ofre, men Forholdet er jo det, at jo større og jo mere glubsk Skibsfartens Fortjeneste er, desto mindre Fortjeneste bliver der for Landbruget, det vil man let kunne indse. Nu ved jeg ikke, hvorvidt Kornpriserne bliver høje eller lave i Aarets Løb, og det ærede Medlem turde heller ikke sætte Maksimalpris paa Byg og Havre, saa vidt jeg forstod, for ikke at hindre Importen. Det ærede Medlem har altsaa lært noget siden 1914, da vilde han ikke høre Tale om, at Maksimalpriserne hindrede Importen. Saa talte det ærede Medlem om Foderstofcentralen. Jeg vil herom sige, at jeg for mit Vedkommende var meget skeptisk — og det var flere med mig, det var ogsaa det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) — med Hensyn til det rigtige i at oprette en saadan Foderstofcentral. Vi havde nemlig Erfaring for Majsnavnets skadelige Virksomhed i 1916. Da sad dette Majsnavn og overvejede og rugede over, om det kunde gaa at indføre Majs, og det gik saa vidt, at Importørerne overfor Offentligheden udstedte Erklæringer, i hvilke de fralagde sig ethvert Ansvar, hvis Situationen skulde medføre, at Landet ikke havde Majs. Det gik ogsaa saaledes, at da Blokaden kom i 1917, stod vi og havde ikke noget videre Majs i Landet, hvorimod vi havde Oliekager baade til 1917 og til en Del af 1918. Paa Indførselen af Oliekager havde der ikke været lagt Baand, de indførtes